

с длан, поправи смачканите места. Заби взор в ситните букви.

И дигна чело, жълт като восък.

Сън ли бе това? Не, невъзможно бе.

Той отново прехвърли набързо редовете, недоумяващ. Тъй невероятна бе вестта.

На 15 август в Константинопол бе пристигнал, с 1⁴ галери латинска войска бившият иерусалимски крал Жан дьо Бриен. Посрешнат възторжено от бароните и народа, той се отправил към църквата Света София, където бе извършен брака на дъщеря му Мария, с малолетния Бодуен Втори, а сам Жан дьо Бриен бил коронясан за император-настойник. Това станало вседствие тайното решение, което бароните взели още през 1229 година, на съвета, който станал в Перуджия в присъствието на папата.

Всички отново се спогледаха, без да могат да намерят дума, с която да изразят удивлението си. Безсилни да изкажат негодуванието, което пламтеше в сърцата им.

Каква дързост! Какво вероломство! Какво ехидно коварство! Каква измама!

Александър и Иоаким бързо се спуснаха по стълбичката нагоре, подиряха с тревожен взор самодържеца. Иоан Асен се разхождаше с гневни крачки нагоре-надолу по тясната площадка, скръстил ръце на гърба си, навел чело в тежка размисъл. Когато дочу стъпки, той се спря, извърна се. В очите му се таеше безкрайна скръб. Две горчиви гънки изпъваха устинет му надолу, в презрителна гримаса.

Александър протегна ръце към него.

— Асене! Асене! Как е възможно! Каква обида! Такъв позор! Да дръзнат това, тия нехвелити латини, тия провални измамници!

Царят поклати глава.

— Кой можеше да повярва, че съществува подобно притворство? Още през април на 1229 година! И от тогава те са криели тайната си, могли са толкова дълго да лицемерят, да ме мамят, да се преструват... О!